

Álmomban sem

[2014. május]

Van egy visszatérő álmom, távolról sem olyan magasztos, mint a Martin Luther Kingé. Nem is közérdekű, tipikusan magánálom, szigorúan privátközegben manifesztálódik, a magánképzetek közül válik ki agresszivitásával. Jobbadjára meg sem kellene írnom, mert efféle visszatérő, makacsul ismétlődő, rámenős álmokkal minden halandó küszködik. Az álmok elmondása régi és kedvelt műfaja a mitológiának, és az irodalom sem idegenkedik tőle. A mítosz, a legenda, a kísértetsztori és -rettegés, a hősköltemény vagy a rejtegetett szégyenfolt a tudós elmék, gyakorló álmofejtők szerint magának a mitológiának, a tévképzeteknek és a léleknek is szülőanyja.

Azt álmodom rendszertelen időközönként, hogy érettségi vizsga előtt állok, egyre közelebb kerülök a fenyegető időponthoz, és le kell vizsgáznom egy vagy több olyan tantárgyból, amelyből már évek, évtizedek óta nincs, nem volt óránk. Tanáraink szétszéledtek, nyugdíjba vonultak, meghaltak, senki sem ismer minket – jobban mondva engem. Ezek szerint régóta senki sem adott elő, nincsenek jegyzeteink, a kézikönyvek elrongyolódtak, a könyvtárakból leselejtezték azokat. Kétségbeesetten telefonálgatok, régi osztálytársaimat kutatom fel, akiknél talán van még valami nyoma annak, hogy azokat a bizonyos tantárgyakat mégiscsak előadták, jegyzeteltek, volt az órarend szerint igazi leckeóra (pótóra, konzultáció), csakhogy én nem voltam jelen, hiányoztam, ellógtam, sok más dolgom akadt, elköltöztem, kihíztam az iskolapadot, megnősültem, elváltam, valamiből meg kellett élnem, és szakmát választottam, sőt, dolgozom is már rengeteg ideje...

A tárcsázott számok – az álom logikája szerint nem maroktelefonról riasztom a régi osztálytársakat, hanem valódi, békebeli fekete bakelit-telefonról, melynek hívószámát ma is tudom: – 33–42. Bárhány távbeszélő alállomás bérlője (postaiul kifejezve) is voltam azóta. Tárcsázok, megvárom, míg a bűgő hangot megszakítja – reménykedem benne türelmetlenül – a hívott fél, pl. T. Éva, akinél egyszer vagy negyedszázada (már?!! te jó isten!) vendégeskedtem Jeruzsálemben, vagy a másik Évát – érdekes, vele meg egy házban laktam, s aztán eltűnt Nagybánya érintésével Kolozsváron át ugyancsak a Közel-Keletre, Libanonba távozott, férjhez ment egy maronita orvoshoz, és Atlantában utazási ügynökséget üzemeltet (utolsó híradás harminc évvel ezelőttről); felszóllok a másik osztálytársamnak, aki egy emelettel fölöttem lakik, de nincs otthon, időközben ugyanis egyetemi tanár lett, erdélyi ügyeket bogoz Budapesten, és ott tanult meg románul. Nem, nem igaz, vele már nem jártam egy osztályba az érettségi vizsgák korában, hiszen elköltözött, áttelepült a Váci útra egy szűk kis lakásba, majd fel a budai hegyek közé, komondor-szelidítőnek.

Egyszóval hívogatom őket, Editet, Anikót, Bélát, Zolit, az álom szerint mindjárt ebéd után elkezdem a hajszát, március vége van, megnyúltak a délutánok, ennek dacára már lassan rám sötétedik. Nincs itthon apa, előadása van, anya még nem jött haza az iskolából, öcsém, A. elment kosarazni. Holott tudom, hogy ez akkor történik majd, amikor már másodéves medikus, és én nem is lakom itthon, de az időnek most csupán annyi a súlya, amennyi még elválaszt a fenyegetően felmeredő érettségítől. Nincs senki a könyvek, jegyzetek birtokában, hiába keresgélek az apa könyvtárában, ahol mindenféle kötet előfordul, végigkísérték látványukkal egész gyermekkoromat, a lapokra széteső Magyar néprajz vászonkötésben, orvosi könyvek, amelyekben olyan képeket kerestem, de csak zsigereket láttam, meg torzszülötteket, lelki sérültek arcképét, hiába, apa nem születésnek, pszichiáternek készült, de aztán közbeszólt a háború, a beköszöntő „kis magyar világ”, mindkettő végzetes volt a családunk minden tagjára nézve (erre lesz még egy utalás a továbbiak során, ha nem lennék elég egyértelmű), holott sokkal többet reméltem a zászló- és címerváltástól... És ott van a legfelső polcon, baloldalt az ablak mellett a piros, aranyos bordájú Háború és béke, ősrégi fordításban, meg azok a kis piros füzetek az üveges fekete szekrényben, apa dolgozósobájában, a könyvesházat (méretei alapján méltán annak tekinthető a polc) el kellett adnom, amikor kiköltöztettek szüleim szolgálati lakásából, egy tanár vette meg a hírek szerint, meg is adták a címét, hogy nézzem meg, nyugodjak meg, méltó, jó helyen van, de nem mentem el soha arra a címre, aztán a tanár elköltözött Magyarországra, és az üveges könyveszekrénynek nyoma veszett. Azokat a füzeteket húszfilléres egységárban, a magyar klasszikusok kivonatait apa vásárolta még a háború alatt a könyvnapokon a főtéren, a Szathmári- és Kupán-féle könyvesboltban, amikor az 1941-ben megrendezett első magyar könyvhéten karnyújtásnyira áll Móricz Zsigmondtól, és ő dedikálta a Magvető antológiát apának, más dedikált könyveink is voltak az előttem elpusztult időből, amiket anya 1956-ban nagy hamarjában kitépett (a címlapra estek az írói kézjegyek), mert házkutatástól tartott.

Nem, az máskor volt, korábban is, 1944-ben, meg jóval később is, 1986-ban, rá éppen negyvenkét évre, amikor rendszert fenyegető iratokat kerestek, fő, hogy magyarul legyenek. Szoltsenyicin vagy Paul Goma műveihez hozzá sem értek a könyvpolc feszes rendjében a vizslatók. Eltértek az ismert módszertől, nem söpörték le az egészet. Nem lapoztak bele egyenként a kötetekbe, ugyanis az említett szerzők és munkák, köztük a bogaras párizsi nagybátyám francia nyelvű antimarxista filozófiai értekezései mind idegen nyelvűek voltak, s ők csak a magyarokat akarták, azoktól tartottak leginkább, Illyés Gyulától, akit el is koboztak, talán a Hunok Párizsban című kötetet, de végtére is régi megevült magnószalagokat és csörrenő fityingeket, piculákat, fatbakákat, lyukas garasokat hurcoltak el, és apára ráverték a valutarejtegetés vádját...

Ott állok a könyvespolc előtt, a vizsgák holnap kezdődnek, vagy már el is kezdték nélkülem az Állami Román Gimnázium káposztafőzelék-szagú termeiben. A folyosón csak az én léptem kopog, az altiszt szó nélkül felereszt a főlépcsőn, holott tanulóknak csakis a cselédbejáraton ajánlatos belépni a tudományterjesztés csarnokába. Ebből is látszik, hogy komoly a dolog, az érettségizőknek biztosított a szabad bejárás. De az is lehet, villan belém, hogy egyáltalán nem nézek ki tizennyolc évesnek, annyi vagyok, mint az érettségit álmodó magam, túl az ötvenen, sőt, a hatvanon is, a portás arra gondol, valakinek drukkolni jöttem, vagy a tanfelügyelőség küldött ki, a vizsgák tisztaságát ellenőrizni (ezeket az ébredés után fontolgatom rendszerint, valamilyen logikus magyarázatot keresve önnön kísértetjárásomra egykori tanintézetembe, melynek láttán rendszerint elfog a félsszel vegyes megvetés, és a mellemből felszakad a megkönnyebbült sóhaj, hál'isten mindenen túl vagyok már réges-régen).

De azért ott állok a folyosón az álomlátás örömtelen pillanatában, az ajtók mögül tisztán hallom, hogyan percegnek a tollak, tudniillik golyóstollal nem szabad írni, valamiért rettegnek a hatóságok, útlevelészek, a jóságos és kiismerhetetlen tanári kar, a vizsgabizottságok, minden valamirevaló hivatalban tartanak-tiltanak a golyóstoll-használatról, pedig a tintát sokkal könnyebb kiszedni azzal az egylejes rossz szagú porral (pick) és egy csöpp vízzel.

Soha nem lehet tudni, mikor is tették közzé a vizsgák időpontját, ha egyáltalán közzétették. Rég nem olvasom a minisztérium közleményeit, a helyi lapot. Suttogó propaganda útján, cseppfertőzéssel terjed? Mindenki értesült róla, csupán én maradtam ki? (Ezért is hívogatom őket, de a készülék megbolondult, sehová sem csenget ki. Kihalt folyosókon szól, régen kiürített romos szobákban recsen szét.)

Egy másik, de ezzel kétségtelenül összefüggő álomban C. Éva, a szomszédom, utóbb mi költöztünk az ő lakásukba, évekig érezni

véltem illatát, elképzelttem életét, egyedül ül a kihűlt besötétedő lakásban, apja részegen horkol vagy műt valamelyik klinikán, és senkit sem enged be magához, udvarlói, Csocsó, a későbbi postatiszt, Rolf a krónikus nagyotmondó, a maronita doktor – különböző idősikokból összegyűjtve – hiába sétálnak a ház előtt már több órája. Nem láthatják, nem is szabad meglátniuk egymást, egyik sem tud a másikról, csak én látom őket az ablakból, mindegyiket pontosan felismerem, holott a harmadikkal soha nem találkoztam, de ennek nincs jelentősége ebben a szorongásban, ők mind a vetélytársaim, még álmomban is tudom, hogy nálam jóval sikeresebbek, és folyton arra gondolok, mit szólna Éva azokhoz a nőkhöz, akikkel utána (helyette, pótcselekvésből?) találkoztam, akiknek szerelmet akartam vallani, akik elfogadtak olyannak, amilyen vagyok, amilyennek magamat képezem. Valószínűleg fölünyesen nevetne, és azt mondaná, azért te jobbat érdemelnél. Nem engem. Én elérhetetlen vagyok... Térben és időben, testben és szellemben. A házunk előtt a régi hársfák olykor eltakarják a férfiakat, Éva kis szürke bundában álldogál az ablak előtt a ház másik szárnyán, de őt sem láthatják, mert az ablak sötét. Abban a szürke, kopott műszörme bundában didereg, amelyben én tényleg láttam őt utoljára egy Szén utcai koszos cukrászdában, ahol felolvastam a róla szóló novellámat. Utóbb a GG-körön is, mérsékelt kudarccal. A fákat később kivágták, amikor a város nagyratörő és soha meg nem valósult tervei szerint trolibuszt akartak futtatni az utcáinkon.

Mellékvonulat. Az a gimi családi átok. Nem hagyomány. Odajárt apánk, törvények kényszerítették. Odajártunk mi, holott nem kívántuk, nem szeretők kevélysége, elfogultsága, minket megvető, alig titkolt utálat, úrhatnamsága miatt. A város első gimnáziumának képzelte magát. Az egyes számot adták neki, holott a helyi gimnáziumok között a legfiatalabb volt, még ma sincs százéves. (Persze, ezek az én szempontjaim, mások másként érznek, de szerencsére ezt a szöveget nem ők írják, nem ők bírálják el, nem nekik szánom. Talán nem is értenék. A másik oldal.) Innen jöttek a prefektusok, elnökök, igazgatók, főnökök, gringók és főrigók. Idejártak a párt és az állam leghűségesebb szolgálóinak gyermekei, bukott nagykövetek fiai, első titkárok és osztályvezetők kivételezettjei, bizánci pópák lányai, betiltott unitusok virgonc gyerekei, betelepített rendőrök, tisztok, hivatalnokok, az igazságszolgáltatás bekötött szemű ítései, a kádercsemeték.

Lehet, hogy valaki figyelmeztetett a közelgő vizsgákra, nem emlékszem, kicsoda. Az álom ebben a tekintetben fölülegesen titoktartó. Ám az sem kizárt, hogy a strandon hallottam, miközben önfelédten a fejesugrást gyakoroltuk M. Gyurkával, aki bezzeg olyan szorgalmas, szelíd jótanuló volt, ismerte Chopin zongoraversenyeit, egyébiránt ő vitt el először hangversenyre (Schubert: Befejezetlen szimfónia), volt kedvenc költője, Szabó Lőrinc, mikor én még senkit sem választottam, és csak Beatlesék érdekeltek; Gy. ügyes és fáradhatatlan vegyész, aki úgy vándorolt ki a világ forró pontjára gyárosnak, hogy a haláláig csak ígérgette, hazajön, közben három leánya, hét unokája született, mint egy bibliai pátriárkának. És nem akart velem, velünk találkozni. Félt a viszontlátástól? Folyton elfoglaltságára hivatkozott. Lehet, hogy azért, mert mégsem érettségiztem le. Minden olyan rejtélyes, ködös, rosszindulatúan homályos. Csak a szorongás erősödik a mellemben, amíg felébredek. Szerencsére.

Ébredés után ki kell értékelni az álmot. De ehelyett eszembe jut az összes mulasztásom. Mindaz, amit nem tettem meg, holott megtehettem volna. Módomban állt, volt rá lehetőségem, mégsem tettem. Nem vitt rá a lélek. Hasztalan biztattam magamat. Nagyon értek a halogatáshoz.

Mert fontosabb volt a délutáni alvás. Hason fekve olvasom tizedszer is az Akli Miklóst azon a díványon, amit dédnagyapám csináltatott Mezőmeheszen a század elején (a 20. hajnalán, természetesen), ez volt az egyetlen bútordarab, ami megmaradt az 1944-es nagy kirablás után; fontosabb volt a képeslapok rakosgatása, osztályozása, utazás a világ összes városába. Nem gyűjtöttem a hegyeket és a természeti látképeket. Büszke voltam urbánus voltomra. Akik ismertek, tudják, ideológiát is gyártottam hozzá. Termékenyebb volt számomra a vágyakozás Párizsba, a képzeletbeli csatangolás Varsó újjáépített óvárosában, az arany Prágában, mint a Mont Blanc meghódítása vagy hófödte csúcsok felé utazás piros-kék felvonón. Genf és Moszkva, Aachen, Havanna vagy Strasbourg, mikor honnan kaptunk lapot az ismerősöktől, akik idejekorán továbbálltak, utazhattak korlátlanul. És már voltak régi képeslevelezőlapjaim is, amit Berekitől vagy Szabó Bécitől, osztálytársaimtól kaptam egy zsiros kenyérért. Ez volt életem legsikeresebb üzlete. Erre nem fizettem rá, hiszen zsiros kenyeret bármikor kenhettem, kenethettem odahaza, de régi lapokat aligha, éppen az említett kirablás folytán. Sok minden odaveszett. Ami maradt, az apa íróasztalának bal oldali fiókjában rejtett, régi irattartóban, melyre még magyarul nyomtatták a cégjelzést. Itt őrizte a régi levelezését. Kiszedegettem a képeslapokat, megloptam az apámat, és ő szerencsére haláláig nem vette észre. Csak őrizgette, de nem olvasta újra a levelezőlapokat, leveleket. Évtizedekkel később böngésztem át valamennyit. Időrendbe raktam – mit tesz a szakmai ártalom –, próbáltam kishitűbb és kényelmesebb voltam. Egyszer valaki azt mondta ott az öltözőben, ahol a lányok bugyiban szaladgáltak nagy-nagy örömünkre, a lyukas lepedőn át leskelődöttünk zavaratlan nyugalommal kamaszul, biztos azért nem jönnek az S.-fiúk, mert ők már Balzacot olvasnak 14 évesen. Valóban apám könyvtárában megvolt, de csak két-három évvel később estem neki. Mindenesetre megjegyeztem a címeiket, ha heccelnek, vissza tudjak vágni konkrét művekkel. Nem került rá sor. Annyira nem volt jelentősége a példának felhozott írónak. Ma szeretném neki elmondani, hogy azóta..., de hiába, öngyilkos lett Münchenben egy orvosi rendelőben. A saját rendelőjében, pedig annyira ígéretes párbajtőröző volt. Nem mint én.

Amint a vizsgák mellett a másik visszatérő álom ugyanúgy nehezedett rám: a vívás elmulasztása. Apánk beiratott, mert sportos, edzett, jó mozgású fiakat szeretett volna. Elblicceltük. Holott a mester világbajnokokot nevelt, jópofa volt és szeretetre méltóan szigorú. Minket nem fedett meg, ha hónapos kimaradás után felszaladtunk, átrándultunk a kerítésen túlra, a szomszédos egyetemi tornaterembe. Természetesnek vette, utasított, lábiskolázzunk azonnal, majd odavetett egy haladó ifjoncra vagy kiöregedett dzsigológónak, aki aztán gyötört egy darabig, amíg a mester magához nem szólított. „Állás”, „kitörés”, „ül a vívó”, „six”, „quart” (ide felkiáltójelek értendők) vezényelt, és elégedettségünkben újabb egy hónapig, három hétig feléje sem néztünk az edzéseknél, holott hétfőn-szerdán-pénteken hivatalosak voltunk oda. Soha versenyre nem bocsátott. Nem áltatom magamat azzal, hogy óriási és pótolhatatlan tehetséget veszítettek a hon és a világ pástjai. Ennél sokkal kishitűbb és kényelmesebb voltam. Egyszer valaki azt mondta ott az öltözőben, ahol a lányok bugyiban szaladgáltak nagy-nagy örömünkre, a lyukas lepedőn át leskelődöttünk zavaratlan nyugalommal kamaszul, biztos azért nem jönnek az S.-fiúk, mert ők már Balzacot olvasnak 14 évesen. Valóban apám könyvtárában megvolt, de csak két-három évvel később estem neki. Mindenesetre megjegyeztem a címeiket, ha heccelnek, vissza tudjak vágni konkrét művekkel. Nem került rá sor. Annyira nem volt jelentősége a példának felhozott írónak. Ma szeretném neki elmondani, hogy azóta..., de hiába, öngyilkos lett Münchenben egy orvosi rendelőben. A saját rendelőjében, pedig annyira ígéretes párbajtőröző volt. Nem mint én.

És a mulasztások, a szorongások egyre csak halmozódnak: be nem tartott ígérek, nehezen gyógyuló, jóvátehetetlen sértések, szétszakadt barátságok, meggondolatlan életmódváltások, a válasz nélkül maradt levelek, felkérések, meg nem írt előszavak, jegyzetek, szándékosan törölt telefonos visszahívások, letagadások, bujkálások, megválaszolatlan e-mailek, elbliccelt címszavak, amelyek miatt gyönyörűséges lexikon-tervek omlottak össze, apa munkáinak kritikai kiadása, az elmulasztott temetőlátogatás, elfelejtett születésnapok, hálátlanság, meg nem köszönt vendéglátás, megígért tárlatnyitó, felszólalás, utazás. Mea culpa. – Ja, és ne keress a felsorolásban rangsort.

Szerencsére házasságot nem ígértem senkinek, ennyire nem szédelegtem, de volt, hogy nem mentem el randevúra. Igaz, azzal nem álmodom, és nem hiszem, hogy a kiskorú Sch. Katinka még most is ott vár Kolozsvárott a Vilmos császár és a Radák utca sarkán,

ahová egy szombat este randevút beszéltem meg, mentségemre szolgáljon, reménytelenül-esélytelenül szerelmes voltam egy zongorista lányba, és nem merem az ablaka alatt keringeni (diákothton ezer hallgatóval, tedd hozzá) fönt a Kőker utcában balgán, botorul és hülye reményekkel telve...

Amint átolvastam a fentieket, szorongásaim nyomdaképes térfogata szűkösen ugyan, de befért az írás keretei közé. Legalábbis ezt remélem. Holott tudom, hogy a lajstrom sokkal nagyobb, szerteágazó, rengeteg olyan elsüllyedt mellékállomány létezhet, amelyet eddig az álom és az emlékezet nem érintett. Hiszek az agykurkászoknak: semmi sem vész el, semmi nem tűnik el nyomtalanul, egyszer egy hívószóra, ingerre, mozdulatra, szagvillanásra, színre, egy micsodára, ami hasonlít valamire, amit már meg- és átéltem, élveztem, félttem tőle vagy utáltam (rengeteg mindent utálok nagy hévvel, hozzáértéssel és kiterjedt ízlésrégiókat érintően, alaposan besatírozva) előjön, megjelenik álmomban. De mit ér az egész, ha felébredve alig emlékszem, kitörlődik. Nem mondom el. S az el nem mondott álmok értékelhetetlen kacatok lesznek egy poros raktárban, mely kulcsát a tudat jó messzire elvetette.

Amint átolvastam a fentieket – megint ezekkel a szavakkal kell kezdenem a gondolatsort, töredéket, szöveget. (Ez utóbbi a jó kifejezés. Ez a semleges, hűvös és távolságtartó meghatározás.) Szóval az előbbi szöveg láttán rá kellett ébrednem arra, amit egész életemben tagadtam, el akartam felejteni, úgy tettem, mint a híradókban mutogatott rákos betegek képével: elfedtem a szememet. Nem akartam tudomásul venni a bűntudatot. Korántsem hiszem azt, hogy vétlen lennék, csak a kifejezett, mindig ugrásra kész, alattomosan lappangó bűntudat nem lett az életem része. A filozófiám. A létezésem és írásom meghatározója. Inkább a kishitűség és a gyors megbánás (bár ezt valahol az előbb már állítottam), amin túlteszi magát ez ember. A férfi. Rágyújt és füttyölni kezd egy régi dalt, amit még akkor tanult, amikor csupán rádióhallgató volt.

Soha nem mértem fel, mekkora kiterjedésű a bűnösség tudat alatti krátere, amelyből valószínűleg ezek az álmok felgözzögnek időről időre. A kitérés messze, de a környezet szeizmológusai, az ember önmagát értékelő kritikai érzéke (arány, realitás, testiség, szégyen, józan megfontolás, óvatos becsérték), az önbecsülés repedéseiben feltörő kétségek jelzik: valami nincs rendjén. Valamit másként kellett volna tenni. Késő bánat? Nem tudom.

A valóságtól elragadott alapélmények kopnak, torzulnak, cseppfolyóssá válnak, más méreteket öltenek. Jelentésük, jelentőségük már alig tart rokonságot az eredettel, melyből minden szorongásunk táplálkozik. Átszínezi a primér haláltudatot, végességünket, végső vereségünk képét. A halál rettegett éle akkor csorbult ki, amikor mindkét felmenőmet elvesztettem, láttam apám haláltusáját, az anyámét csak elmeséltek, ugyanis éppen távol voltam a szülői háztól, apám mellett ültem a kórházi ágy szélén, majd abban a szobában, ahol ők ketten éltek, a hálóban, abban a szobában, ami már sehol sincsen. (De ezt már megírtam egyszer.)

Kitérő és feloldás

Amúgy jó tanuló voltam, szorongásaim soha nem engedték, hogy készületlenül menjek órára. Voltak kedvenc és voltak utált tantárgyaim. Kinek nem voltak? Az érettségi vizsga, abban a hatvanas évek közepén működő iskolarendszerben rengeteg tantárgyból állott: írás- és szóbeli, más iskolában, más pedagógusok előtt. Nyolcötvenes átlagot értem el, s abból a tantárgyból, melyet egy jászvásári szélsőséges egyetemi tanár kisebbséggyűlölő leánya tanított, éppenséggel tízest szereztem, olyan jegyet, amit évközben – két-három tanév alatt – egyszer sem. Buzgó magolás, véletlen szerencse, mázli vagy más tanár, más értékelés? Nem rágódtam rajta azóta sem. Lehet, hogy ez a kiváltója annak a kényszerképzetnek, mellyel a szöveg indul: olyan tantárgy, amely mellől évek óta hiányzik a lecke, az óra, a tanár, az osztályterem, tábla, krétaapor és padlóolaj szaga. Álmomban kétségbeesetten, szédelegve (magas vérnyomás, túlfeszített munka, stresszhatások, be nem vett digitális) töprengek, telefonálok, tétlenkedem, szétesem. Tudom, rövidesen számon kérik rajtam. Félek a büntetéstől, mondanám József Attilával.

Igen, korábban is tartottam a büntetéstől, a lesújtó ököltől, a láthatatlan, hatalmas igazságosztó/igazságtalan kéztől. Mindezeket a jelzőket nagybetűkkel is leírhatnám, de tartózkodom a hatásvadásztól. És különben is belátom, fölöttem üres az ég. Nincs mögöttem órangyal. Védtelen vagyok, de nem vétlen. Sajnos, nem lehettem „egy nagyúr vendége itt a földön”. Elmulasztottam ezt az esélyt, rosszul léptem be, épp egy hit nélküli pillanat vett magához. Eljártszottam a felmentést, az ígéretet a jóvátételre. Magam vagyok. Önmagam.

Kategória: Sétatér

Denumire autor: Sebestyén Mihály

Látó Szépirodalmi Folyóirat